

— Igen igen; derék fiú : — engedett Mogyoródy, de olyan pofát csinált hozzá, mint a ki ezt mondja, de nem hiszi.

Az öreg urat bántotta a fitymálódás.

— No hát mit tudsz ellene vetni, ha úgy finortogatód az orrod? mondd el.

— Én? Semmit; semmit a világon.

— Tán bizony, hogy nem olyan fiatal már, mint te?

— Sőt a legjobb idejében van.

— Azért mondom. — Vagy tán korábbi ismeretségei voltak?

— Hát ugyan kinek ne lettek volna?

— Azért mondom. — Vagy tán biz azt hiszed, hogy pénzért házasodik? csak azért kell neki a leány?

— Azt meg épen nem mondom.

— No hát ne is mondd. — Vagy tán épen ellenkezőt állítasz, hogy nem tud gazdálkodni? tán kártyázik? váltókat ír alá? Mi?

— Dehogynem jó gazda! Inkább nagyon is az.

— Csak nincs a jelleme ellen kifogásod?

— Sőt igen becsületes embernek tartom minden tekintetben.

— Hát akkor mi a hetvenhét menkünek rángatód a szemöldöködöt, mikor róla beszélsz.

— Tudja patvar! Azért mégis van neki valami hibája, a miért nem szeretnék felesége lenni.

— Ugyan úgy e? No hát csak rukkolj ki vele? Mi hibája van?

— Hát az, hogy lúnátikus. Mikor a holdtölte közeleg, éjszaka felugrik az ágyból, nyitott szemekkel álmodva összejárja az egész házat, beszél összevissza mindenféle hóbortosságot, s ha el nem raknak a keze ügyéből kardot, pisztolyt, hát üt-vág, hadonáz; attul tartok, hogy egyszer álmában a feleségét is megöli. — Erről ő szegény persze nem tehet; és nem tudják belőle kigyógyítani.

— Ah persze! mendemonda az! Mikor az ember völegény, minden bolondot ráfognak. Senki sem hiszi azt.

— Én úgy mondom, a hogy tudom. Jojczakát kívánok.

Az öreg úr fejében mégis csak szeget ütött az, a mit Mogyoródy beszélt az örnagyról; a gutát is! ez nagy baj volna! Ha csakugyan ilyen baja volna, még meg találná egyszer ölni azt a szegény kis leányt holdkóros álmában. No ennek végére kell járni.

Pozdordy úr nem szólt a hallottakról senki-

nek, hanem egyszer, mikor holdtölte felé látogatására volt Duránczy, ott marasztotta magánál, késő éjfélig együtt pikétezett vele; akkor azt mondta neki, hogy háljon az ő szobájában, legalább még eldiscurálgatnak, a míg rájuk jön az alvás.

Duránczy elfogadta az ajánlatot s azzal békével lefeküdtek.

Pozdordy úr még ott az ágyban rágyújtott hosszú megyfa pipaszáros csibukjára, azután, hogy az kihamvadt, eloltotta a gyertyát, s elkezdett figyelmesen vigyázni hálótársa magaviseletére, ki ott aludt a másik ágyban.

A holdvilág épen odasütött a völegény paplanára teljes éjjeli pompájában.

Hát egyszer a paplan halkán felemelkedik; az örnagy először az egyik lábát teszi ki az ágyból, azután a másikat; — — mereven kinyitott szemekkel szétnéz maga körül s aztán egészen kiszáll az ágyból; . . . csendesesen, óvatosan előre megy, majd ismét visszatér; — lehajlik, meg föl egyenesedik; — — azután nyugtalanul fordul egyenesen Pozdordy úr ágya felé.

Pozdordy lélekzetét visszafojtva, várta e kísértetes jelenet kifejlődését. Tehát csakugyan való és nem mendemonda, hogy Duránczy holdkóros. Csak a kardot le ne venné a falról.

Most a kísértetes fehér alak lábujjhegyen közeledik Pozdordy úr felé; — ez elszántan szoritja

markába a keze ügyébe eső védelmi eszközt, törökmegyfa-pipaszárát s a mint egy pillanatban a

holdkóros lehajlik, hogy Pozdordy úr ágya alá bebújjon; jót húz neki a hátán végig a pipaszárral.

— Urrrrrambátyám! a hétszáz teremtettét! mit ütögeti a hátamat?

— Ahán, felébredtél ugy-e? atta lunátikussal!

— Ördög vagyok én, se lunátikus; hol vette ezt? . . .

— Hát mért jöttél az ágyamhoz? mért akartál alábujjni?

— Hát azt az „izét“ akartam innen előhúzni, mert csak egy van a szobában.

— Úgy?! No akkor hát jól van.

Hanem Mogyoródynak jó volt többet oda nem menni a házhoz, mert a megyfa-pipaszár folytatását aligha az ő hátára nem nyomtatták volna.

Szerelmi vallomások :

vallja egy elszánt timárlegény.

Kedves leányasszony hajja!
Magának olyan az ajja-
Ka — mint a piros karmasin
A mit készít timárlegin.

Két fekete szemöldöke
Szívembe oly nagy bajt böke,
Hogy ki sem köphetem talán
Mig élek, — csak holtom után.

Szeme fényes mint kordován,
Mit suszter emel a hátán,
Hogy ne vónék macskás bele,
Szép lányasszony szívem fele!

Hát orcáján a piros szín? —
Sokkal szebb mint a maroquin,
Szívemben is van maró-kin,
Szezin, szezin timár legin.

Fehéren ragyogó bőre,
Fehérebb mint csávám mesze,
Ki meglátja elmegy esze :
Csak mondaná már hogy „nesze“.

De ki hinné uram fia,
Hogy a szíve bagaria,
Bagaria kemény, kerges,
A lányasszony szíve mérges.

Keze puha mint a szattyán,
Megnyalnám ünnep szombatján,
De azt nekem nem engedi,
Ezért szívemet bú fedi.

Az erdön is ha vargafát
Venni megyek, mindig magát
Látom; s míg karom kérget hánt
Addig bús szívem vargát ránt.

Mert szerelem bántja nagyon,
S szerelemnek tüze vagyok,
Az perzseli szegényt agyon :
Mint a disznót a friss fagyon.

Hogyha még se szeret engem,
Azért nem átkozom, hanem
Búvomba házam felgyujtom
S magam a csávába fujtom. *F. D.*

Imrus báró.

Imrus báró a többek közt arról volt nevezetes, hogy soha belőle Imre nem lett volna, ha 100 esztendeig is élt volna; egy más philologiai érdeme pedig az volt, hogy a magyar nyelvet lényegesen egyszerűsíté az által, hogy két magányhangzót az ó- és ú-t mindig mellőzé s azért mégis tökéletesen érthetőleg beszélt.

A régi aristocratico - burocraticus világban ritka nagy urfi nem esküdt fel a kormányzók mellé.

Imrus bárónak is megparancsolta atyja, hogy esküdjék fel, mit meg is tett.

Midőn pedig eljött a működési kísérlet napja, az érdemes Expediaturae Director ur Imrus bárónak átad egy iratot lemásolás végett.

Imrus báró figyelemmel nézi az iratot, mely egy rendelet vala Zárándmegyéhez; azután kérdi :

— Mi bajom nekem Záránd vármegyével?

Az öreg ur nevetett s monda : — Irja csak le a báró ur szépen.

Imrus báró ismét nézi a rendeletet s azt tökéletesen ismeretlen egyénekről szólónak találván, ismét kérdi : — mi bajom nekem ezen emberekkel?

A director ur erre azt viszonzá : — a báró urnak nincs, de van a guberniumnak.

— Na ha van a guberniumnek, igazítsa el a gubernium, de én azt hallottam, högy bölönd a ki a más dől-gába elegyedik.

A director ur meghajlott e természetes igazság előtt s nem erőltette többet a bárót, csak annyit jegyzett meg magában, hogy ez bizonyosan nem fog praeterálni senkit.

Nem is tette Imrus báró ezt soha, mert többé mint hivatalnok át nem lépte az „Excelsum regium gubernium“ küszöbét.

Zobuk.

Alásszolgája.

Az egyszeri gavallér megriadván az utcán a szilaj bikától, nagy hirtelen beugrott egy boltba, ezzel a szóval:

— A böszült ökör jön.

Erről maradt fenn, ha valaki elfelejt jó napot kívánni, mikor valahova benyit, hogy „jön a böszült ökör.”

Apellata.

Egy kis szerény lólopásocskáért álltak a cigányok a **-nyi törvényszék előtt. Biz azokat elítélték két esztendei jobb erköstanulásra nehéz vasban. Mikor az ítéletüket kihirdették, az elnök tudtukra adá, hogy ha az ítéletet terhelőnek találják, szabadságukban áll azt *feljebbezni*.

— De bizs inkább *lejjebbezssük! lejjebbezssük!* kiáltának a cigányok megijedve.

Göcseji adomák.

X. ur nagyon meleg pártolója a népnevelés üdvös eszméjének. Cselédjei számára mindig megszokta a legjobb fajta népirodalmi termékeket hozatni. Midőn cselédeket szegődttet szigoruan meghagyja nekik, hogy ő nála senkinek sem szabad az időt henyélve eltarisznyázni; — a kinek más dolga nincs, olvasgasson hasznos könyveket. Egy alkalommal kedve szottyant X. urnak s szeretett volna a töméntelen sok prédikáció gyümölcssein gyönyörködni; a honnét ki is fordult, hogy kissé körülnézzen cselédjein. Az egyik ostorost épen szundikálva találta.

— No Jancsi hát te mit csinálsz? — kérdé X. ur.

— Nem akartam tensúr henyélni, hát — aludtam, — volt a naiv válasz.

Levelet küldtek a göcseji atyafitól. El is vitte a hogy kell. Azon tisztelt ur, kihez a levél szólt néhány kérdést intézett hozzá, de ezekre a göcseji atyafi oly bárgyú választ adott, hogy a levélolvasó türelem-vesztetten így förmedt rá:

— Hát nincs kendteknél *különb* ember a levélhordásra?

— De bion vóna, hanem azt *különb* emberhez is szokták küldenyi, — volt a válasz.

Hogyan lehet két urnak szolgálni egyszerre?

A Moniteur válasza Kakas Mártonhoz

az Üstökös 11-ik számában közlött levélre.

Col-les-gaz ours!

Haine n'est mon temps haut d'un haxougue ça màre, chaque à cet mon temps, haut d' à s'un uchteu-queuche ouichaqu' y à bas choque c'est mince et dettes beau l'onchaqu-oque v-an-naque.

Pas-riche, beute-mâche-haut 17-e.

Mon nid d'heurs.

Ha mindent látott.

Bement a gazda a városba országos vásárra, az alatt rábizta a suhancz fiára, hogy őrizze a borjút a legelőn.

De biz a kölyök addig faragott fűzfa-sipokat a rekettyésben, míg a borju elment világgá, egész estig se akadt nyomába.

No iszen majd lesz neked, ha haza jön édes apád!

A gyerek aztán nagy féltében elbujt az ágy alá, ott várta be az első veszedelmet.

A gazda hazajött este felé; a felesége feladta neki a vacsorát; ő aztán elkezdte neki historizálni, hogy mit mindent látott ő a vásárban. Volt egy olyan bódében is, a hol sok kis üvegen kellett benézni, aztán ott látta az ember az egész világot, városokat, mezőket, tengereket, tűzokádó hegyet, vizesést, erdőket, palotákat, egyszóval mindent, a mi csak a világon van.

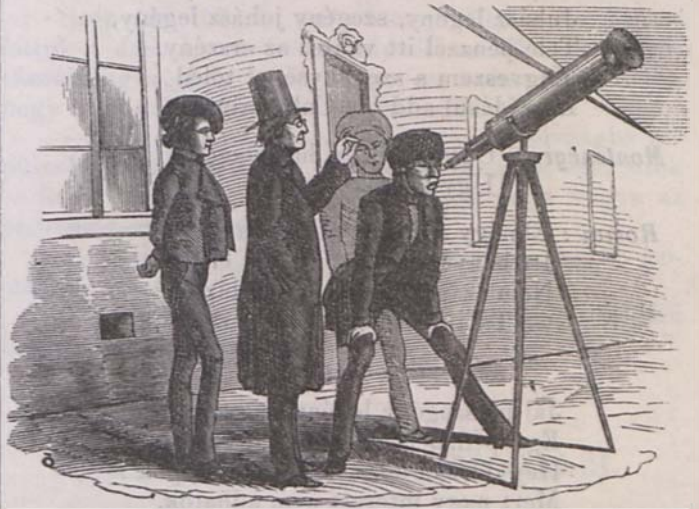

— Hát a mi borjúnkat nem látta kee? — szólal meg a gyerek az ágy alól.

Az éjjeli leczke.

Odarendelte magához a tanár a fiatal muzsafiakat esteli órákra, hogy a mit nappal in thesi megmagyarázott nekik az égtéken, azt majd este közelebbről, vagy mit mondok? messzebbről mutogatja meg nekik a csillagos égen.

Egészen kedvezett az idő a praelectióra, szép derült csillagos ég volt; a tanár lehozatta az udvarra a három lábón álló távcsövet s egyenkint odaállítá elé a fiatalokat, hogy keressék vele ezt meg amazt a csillagot. Most a Jupiteret: no most a Saturnust. Megtálálták-e? Igenis megtáláltuk. Ugy-e hatalmasan nagyit ez a távcső? Igen pompás. — Látják-e a Jupiter holdjait? Igen is látjuk, egy épen most megy előtte keresztül. Látják-e a Saturnus gyűrűjét? Hatalmasan ki lehet venni. No most keresse fel domine a fiastyúkot s számlálja meg, hány harmad, hány negyed, és hány ötöd rangú csillag van benne; de hát merre keresi? nem arra van, fordítsa keletnek a távcsövet; no hát hányat számlált meg? — Izé: tizenkilenczet. Mit? — Első rangú csillagot. — No az egy sincs benne. — Nem ám, harmadik rangú, de csak kilencz. — No no no, nem jól lesz az: mutassa? —

A tanár néz, nem lát semmit, akkor veszi észre, hogy a távcső most is be van fedve a réz kapszulával; a lurkók az egész leczke alatt a bezárt távcsövön keresztül nézték a semmit s magyarázták, hogy ilyen meg amolyan csillagokat látnak az égen.

A szegénység határideje.

— Jaj bizony Jóska, nyomorult idők et élünk Nagy a szegénység . . .

— Sz'az nem thesz shemmit! éhn csak eszthendeig leszek szheginy!

— Hogy-hogy Jóska?

— Hát úgy, hogy asztán majdh *mhegshokom*.

A látogató arszlán.

„Te Jancsi! itt a gyeplő — aztán tanuld meg, hogy a lovakat azonnal, a mint én bemegyek, kifogni, parasztság. Várakozz míg a háziak közül valaki kijön s felszólít, hogy fognál ki; — akkor aztán fogj ki; pedig senki nem jön alkalmas ideig: akkor . . . akkor is csak fogj ki.“

Anthologia :*Hírlapolvasók dala :*

Cserebogár, sárga cserebogár
Nem kérdem én tőled mikor lesz nyár,
Azt sem kérdem, sokáig élek-e,
Csak azt mondd meg, hogy lesz-e háboru?

Török dal :

Egyszer egy barát azt mondta,
Egyszer egy barát azt mondta,
Hogy Mahomet
Hogy Mahomet
Rosz próféta.

Amerikai dal (Spanyolországi emlék) :

Juhász legény, szegény juhász legény,
Tele pénzzel itt van ez az erszény.
Megveszem a szegénységet tőled
De rádásul add ide Cuba szigetét.

Montenegro : Úgy ég a tűz, ha lobog,
Úgy élek én, ha stb.

Romai : Elmégy rózsám? el biz én,
Itt hagysz engem? itt biz én?
Nem szánsz engem? nem biz én?
— Talán nem is bánom én.

Török nóta :

Jaj be szegény legény vagyok,
Egy pénznek ura nem vagyok;
Hej kölcsön kérnék, de nem kapok :
Mert nagy interest nem adhatok.

Monacoi népdal :

Kicsiny vagyok én,
Majd megnövök én. —
— Óh te piczike,
Ki ne szeretne?

Credit mobiliér nóta (énekli a választmány a részvényesekhez) :

Három huszas : látod-e?
Ha megiszom, bánod-e?

Olasz dal (Angolországban) :

Igyál pajtás! jó a szállás.
Van jó borunk, jó barátunk,
Van jó gazdánk, gazdasszonyunk;
Igyál pajtás!

Congressus dal :

Én vagyok az öreg bíró,
Te kegyelmed a kis bíró,
Komám uram törvénybíró,
Ő kegyelme tanácsbíró :
A községre törvényt lássunk,
Valakit megbírságotjunk.

VARIATIÓK EZEN THÉMA FÖLÖTT :**„Ki hát az a Péter Pál?”**

1-ső variáns. Jól értesült körökben azt állítják, hogy a Telivér szerzőjének neve tulajdonképpen csak álnév, alatta egy hírhedett nevű celebritás rejtőzik, a ki nem akarja magát felfedni addig, a mig művének sikeréről a színpadi előadás után meg nem győződött; mint valószínűt állíthatjuk, hogy a tisztelt szerző egyike köztisztületben álló akademikusainknak, ki mint publicista is európai elismerést vívott ki magának.

2-ik variáns. Jól értesült körökben azt állítják, hogy Péter Pál nem álnév, hanem csak fele egy igazi névnek; csupán az nem tudatik, hogy melyik fele és melyiknek a fele? valjon Salpeter Pál, Trompeter Pál, Péterfy Pál, vagy Pálffy Péter e? Ezen körülmény felől még bizonytalanságban vagyunk.

3-ik variáns. Jól értesült körökben azt állítják, hogy Péter Pál neve alatt egyike derék főurainknak jelent meg az irodalmi küzdőterén, hogy e nemes versenyben is diadalt szerezzen a tizenegyágu koronának a plebejus bagósipkák felett; ez előkelő finom styl és magas izlés elárulják a légkört, melyben e mű született. Sokan azt hiszik, hogy báró Sina írta, mások herczeg Eszterházyt rebesgetik e remekmű szerzőjének. Akármelyik legyen is, irodalmunknak csak dicsőségére válik.

4-ik variáns. Jól értesült körökben azt állítják, hogy Péter Pál nem egy ember neve, hanem kettőé; a mult napokban a pesti nemzeti casinóban azon alapos hír terjedt el, hogy e remekművet két köztisztületi gentleman írta együtt, ugymint ** Pál és *** Péter. Ez is sok valószínűséggel bíró adat.

5-ik variáns. Jól értesült körökben azt állítják, hogy Péter Pál neve nem álnév, hanem egy új, eddigelé még soha nem említett capacitas tünt fel e név alatt irodalmunk egén, mely annak épen úgy sajátja, mint Arany Jánosnak Arany János, a mit neki sem akartak addig elhinni, mig Szalontáról el nem hozta a matriculát. Többen személyesen is jól ismerik a szerzőt, nevezetesen Szentmiklóson lakó tekintetes Péter Pál urat, a ki ott köztisztületben levő compossessor, azután egy másik tekintetes Péter Pál urat Doboka vármegyében, a ki 48-ban uradalmi tisztartó volt (igen jeles ember), azután Liptó vármegyében nagyságos Péter Pál urat, (hanem az már meghalt, ez valószínűleg posthumus munkája) és meg itt helyben Pesten t. cz. Péter Vendel úr zongorakészítő unokaöccsét, a ki szintén igen jól zongorázik, tehát nem kell olyan messze kereskednünk.

6. A nemzeti casinóban van egy úri gentleman, (azért mondom, hogy úri gentleman, mert parasztgentlemanek is vannak a világon) a ki száz pengőt kitesz az asztalra s azt mondja, hogy ő fogad ebben a száz pengőben, hogy mikor a Telivér előadására kerül a sor, a színlapon a szerző nevéül Péter Pál helyett ezen név leend kinyomtatva : „Pompéry János.“ A száz pengős minden órában megtekinthető, a kinek kedve van megnyerni, csapjon fel neki. Nekem magamban nem

volt bátorságom hozzá, mert ki tudja? az ördög nem alszik.

7. Ezen állítással ellentétben a legeslegjobban értesült körökben azt állítják, hogy a bíráló választmány jegyzője a napokban kapott egy levelet a Telivér szerzőjétől, melyből kitűnik, hogy a titokteljes férfi nem is lakik Magyarországon, s hogy kéri a teendő változtatásokat minél előbb közölni magával, minthogy legközelebb el akar utazni az operencián is túl. Már most tessék ezekből eligazodni.

Szólnok.

Valaki későn érkezett a faklyás zenére, mikor már vége volt az orationak; nagyon szerette volna pedig tudni, hogy mi volt benne.

— Ugyan kérem, mi volt a *szónoklatban*? — kérdi egy ismeretlen embertől.

— Nem tudom kérem, mert én Veszprémből való vagyok, nem *Szólnokbul*.

No tessék velünk!

Tilos helyre állítá a fuvaros szekerét, mit is csakhamar észrevett a város hajduja, s az illetőt megzabololta.

Ezért a fuvaros panaszt akart tenni a notárius úrnál, kit éppen ebédnél talált; ki is megharagudván, hogy őt még ebédnél sem hagyják békében, félig haragosan, félig tréfásan rákiált:

— No tessék velünk!

— Köszönöm 'ássan... éppen most... ebédeltem — felelé, nagy szerényen meghajtva magát, az alkalmatlankodó.

Vándorló színész.

Ugyanott történt, hogy (szintén ebédközben) egy vándorló színész nyitott be az ajtón, ezen szavakkal:

— Vándorló színész vagyok, társulatomat elhagyván, más társulathoz akarok szegődni...

(Itt hirtelen félbeszakítja a haragos notárius a beszéd fonalát, és nagy mérgesen rákiált):

— Mi közünk bele!

— Hát tensuram!... ha egy kis útravalóval segítenének? (mire a notárius ur, még mérgesebben e szavakat rivallta a füle tövibe):

— Dolgozzék maga is mint mink!

— Se késem, se kanalam hozzá.

A 14-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Kilenczet ütött az óra.“

Cséplő masina.

— Micsoda ez édes apám? — kérde a kis lány atyjától a Vas. Ujságban megjelent cséplőgépet.

— E biz édes lányom cséplőmasina.

Azzal forgatták tovább a bekötött lapot; — egyszer ismét elől kezdik, s mikor odaérnek, kérdi az atya a gépre mutatva, hogy mi az?

— Hát cséplő-gyufa, édes apám — felel a lányka.

Hova repülnek a békák?

Szép őszi délután volt; kinn ültünk a kertben, s láttuk a darvakat költözködni; előhozódik eszmetársításnál fogva, hogy mily nagy az isteni gondviselés, hogy azon madaraknak két hazát rendelt.

— Hát instálom áson, ugyan melyik országba repülnek el a békák télire? mert én télen egyet sem látok — kérdi alázatos tudvágygal, ostoba pofát vágva az ozsonna-asztalt készítő szolgáló.

— Szibériába, — mondá urambátyám egész komolysággal.

— Szegények, milyen okosak! — mondá a szolgáló sajnálkozva (már t. i. a békák).

Csak azokból a bornyualmákból.

Van az Érmelléken egy igen nagyféle almafaj, mit a köznép tehénalmának nevez. — Váltig kér az iskolás fiu édes anyjától az ilyen almákból, de hasztalan; végre egészen meghunyászkodva, mondá:

— Adjon hát édes anyám csak azokból a bornyualmákból, — az apróbbféle sóvári almákra mutatva.

Borkoresolyák.

— Ugyan komámasszony, hát csakugyan volt a komédiában?

— Voltam ugyan. Meghiszem hogy voltam.

— De hát ugyan mit látott?

— Tudnám is én azt elmondani! Reggelig is megtartana. Hát lelkem, a nagyasszonyságok mind aféle hombárokba ültek (értsd páholyok kis városon), aztán palacsintasütővel legyezgették magukat (uj divatu kerék-legyező). De vak volt a lelkem majd mindenik, mert az nem látott másképen, ha csak avval a dupla respekтивával nem nézett (értsd Operngucker).

— Bizony sok szépet látott maga komámasszony!

Szabó phlegma.

Hanula uram oly áldott jó ember volt Debeczenben, hogy szabómesterember létére még post festára is dolgozott; pedig azt tudja mindenki, hogy ez a legroszabb hypotheka, de azért az ő esküdt ellenségei a diákok — mégis mindennap ellopták a háza elé leásott fabaktert. Ezen annyira megharagudott a szelid lelkű Hanula, hogy egy napon olyan fabaktert ásott le, melyből több fél ölnél lent volt a földszinén s még azonfelül alul egy keresztfával is el volt látva, hogy minden erőnek ellenállhasson. Este azután pipára gyújtott Hanula uram és a salugáter megül leste, hogy fognak majd vesződni a fabakter felhúzásával a diákok. Nem soká el is jött kettő s neki estek kétfelől a fabakternek, elkezdtek ide s tova mozgatni, de fél órai izzasztó munka után is, meg nem foghatták az okát, semmire sem tudtak vele menni. Nagy gyönyörűségére szolgált ez Hanula uramnak, végre elnevelte magát:

— He, he, he! nem megyen úgy-e!

És esizmadia harag.

Nemes Vad Mihály uram pedig poláris ellentéte volt Hanula uramnak, mert mint a neve is mutatja, kegyetlenebb volt Tamerlánál, s a mellett bátorságával rendkívül szeretett dicsekedni. Ennek a kerítését már totál feltüzelték a collegium lakói, csak a kis ajtót hagyták még meg az egész fabástyából, de azért Vad Mihály uram azt este mindig szorgosan bezárta, vagy ha maga egy pár pohár bor élvezésére, elnézett is egyik vagy másik este valamelyik ismerősehez, a feleségével mindig bezáratta. Ha aztán haza ment, mindaddig zörgetett a kis ajtón, míg felesége nem jött kinyitni, ha pedig az épen oly mélyen eltalált aludni, hogy a zörgetést nem hallotta, akkor Vad Mihály uram, daczára a kerítéstelen udvarnak a kisajtó tetején ugrott be. Egyszer történt, hogy a padlás ajtaját lopták, s a tolvaj a padlásra beljebb is ment, hogy az ott levő sonkákat, — ne hogy eltalálják árulni kilétét — foglyokként magával vigye. Ezalatt a szobában felébredt a két nemes Vad, s a felesége addig unszolta Vad Mihály uramat, hivatkozván annyira emlegetett bátorságára is, hogy végre felfegyverezve magát egy vastag fordítófával, kirohant. Bámulva látta, hogy a padlás ajtaja nyitva van, felordított tehát oroszlanyi bátorsággal:

— Ki van odafenn?

— Nincs itt senki — lőn rá a felelet onnan belülről.

— Köszönd is ilyen amolyan hogy nem vagy ott,

mert holnap tudom cserlében áznék a bőröd. — Azzal be ment a feleségéhez: — nincsen ott anyjok senki.

Másnap reggel aztán felment a padlásra, de mikor lejött, kénytelen volt így variálni éjjeli rapportját:

— Nincsen ott anyjok semmi.

Előrelátás.

Egy tudós férfi szobájában hosszúszerű pipából eresztgette a bodor füstöket, nagy dolgokon elmélkedve — midőn észreveszi, hogy a szobában uralgó kotlás a kandúrt üzőbe vette, s látja, hogy a macska most minyárt neki szalad az ablaknak. A tudós gazda hirtelen feltalálta magát, hogy a kandúr szorultságában az ablakot ki ne törje: ő maga ütötte azt ki hosszú pipaszárával a macska előtt; mert — úgymond — *nekem kell úgy is az ablakot megcsináltatnom.*

Legtitkosabb hírek:

(E napokban érkeztek meg Pestre: az *Orléansi herceg*, a *Devonshiri herceg*, *Matild princez*, *Annale hercegnő*, *Elzler Fanny*, *Russel lord*, *Peel*, *Pálmerston*, *Lind Jenny*, *Mehemed Ali*, *Humboldt Sándor*, *Robin Hood*, *Lichnoszky herceg* és más egyéb celebriások, — hagymánként kaphatók 30—50 ujkracjzárt.)

(Azt mondják, hogy bár milyen mélyen legyenek is elásva a titkok, azokat utoljára a *tyúk is kikaparja*, erre megdöböntő példa történt legközelebb a Monte de svábhgyen, a hol az *összszel* egy ágyba gesztenyét áltettem el s tavaszra a tyúkok mind kikapták.)

(Múltán több eset adta elő magát, hogy delnök a crinolin alatt még löpött és bombákat is csempészték be; egy titkos conventio van tervezetbe véve, minden európai kormány által, mely szerint a rendőrségnek szabadságában álland minden előtte felöltö crinolinat azonnal feltartóztatni s magának rögtön tudomást szerezni annak loyális, vagy pedig illoyális intenciói felől.)

(Ismét egy új üstökös fedeztek fel az égen; de már ez annyira háborút jelent, hogy még csak meg sem lehet látni „*fegyvertelen*” szemmel.)

(Tegnapelőtt egy szabómesternek a Terézváros negyedben egy fia született, a kinek az a csudálatos tulajdonsága van, hogy 1959-ben épen száz esztendő fog lenni, ha addig élél.)

(Múltán a szultán leányának második férje is, kiesiny híján mult, hogy bele nem fült a vízbe, mint az első, ezentúl a nagyúr valahány leányát férjhez adja, előbb próbát kell letenni előtte a vőlegénynek, hogy tud-e úszni? A miniszterei, — azok már jól úsznak, különösen a pénáczminiszter.)

(Ismét három új divatlap van keletkezésben. Különbben meglehet, hogy még ez békes úton is kiegyenlíthető.)

(A buza, meg a zab megint nagyon *felment*. Már tudnillik a melyik Pestről Győrbe ment fel.)

(Mint nevezetes korismertető adat, ez is megérdemli az apró betűk közé való jegyzetést, hogy a *még előkelő főúrnak irodalmi pályaversenyekre tűznek ki aranyos jutalmakat, addig az előkelő irodalmi körökben egy aláírási ív kering, melynek czélja az ideai löversenyekre egy új pályadíjt tűzni ki a *legjobb lábú paripa számára*. Közeledünk.)*

R é b u s z.

Szerkesztői sub rosa.

— A+Y. Tauglich. Szalonna biztosítás, kölcsönösség, lehet belőle valami. — B. Ujváros. Jól van. Hoh. Nem ros. — Kukoricza Jancsi. Jeles fiú, csak folytassa, majd kezdjük. — Mórinczára. Nagy fejtörés kell ahoz, hogy arra a kérdésre megfeleljen az ember, majd előbb még czéhgyűlést kell tartani. Lábatlan Tamás küldeményét köszönjük, mind jó láb on állnak. G. L. küldeményéből hiányzik az élcz. Gyöngyös T. J. Minden rendben van (már a mi tudnillik a mi kettőnkét illet, mert az egész világ

sehogy sincs rendben). Nemzeti büszkeség Berlinben és a többi használható. Abulesnek. Jaj neked Abules, megölted Agétást! — Debreczeni ripók küldeményei nagyon jók. V. Gy. úrnak Debreczenbe. Az Üstökös akárkitől fogad el bármind közleményeket, csak jók legyenek. Nyughatatlan munkatársaknak! Épen az bizonyítja egy elfogadott mű jóságát, ha sokára jön ki, mert ez annak a jele, hogy képet metszetünk hozzá; tehát mentül később jön ki egy munka, ez annál nagyobb kitüntetés.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)